

pohledávku, a neodpovídalo tedy pravdě, že pohledávka byla postoupena za ujednanou postupní cenu 94.912 Kč 73 h a že tato postupní cena byla žalobkyní před podpisem postupní smlouvy státní železniční správě (Československému státu) hotově vyrovnána, jak jest uvedeno v postupní listině žalobkyní podepsané, což muselo žalující záložnu, nebyl-li jí pravý stav věci beztak znám, jak zjistil první soud, přiměti k tomu, aby se o věci co nejzevrubněji informovala, neučinila-li tak a nedala-li zejména vysvětliti rozpor mezi obsahem listiny a známé jí skutečnosti, že železniční správě za postoupenou pohledávku nedala úplatu, zavinila sama, že pravý stav věci neznala, a nemůže se proto dovolávati důvěry ve veřejné knihy, pokud se týče nemohla nabýti hypotekární pohledávky v knize sice ještě váznoucí, ale v pravdě již dávno zaniklé. Bylo proto dovolání vyhověti z tohoto důvodu a uznati jak výše uvedeno aniž bylo třeba zaujati stanovisko k ostatním dovolacím důvodům žalovaného, zejména zkoumati, zda odvolací soud při své zjišťovací činnosti neporušil zásady bezprostřednosti (sb. n. s. č. 1313, 7337), pokud se týče, zda se neřídil právním názorem vysloveným ve vlastním zrušovacím usnesení a zda neporušil tím předpis § 499, odst. 2. c. ř. s.

Výrok o útratách opravného řízení spočívá na ustanoveních §§ 41 a 50 c. ř. s., při čemž se podotýká, že útraty odvolacího sdělení nebyly přisouzeny, poněvadž podání nevyhovuje předpisu § 468, odst. 2. c. ř. s. a že útraty substituta v odvolacím řízení činí 1021 Kč 85 h.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 4. června 1932,
R v II 150/31. K. L. J.

Nevydá-li povinná strana listiny opravňující ke vkladu práva vlastnického na realitu, ač jí to bylo uloženo pravoplatným rozsudkem, může vymáhající strana žádati, aby vklad byl povolen přímo na základě uvedeného rozsudku.

Rekursní soud zamítl exekuční návrh vymáhající věřitelky jednak proto, že prý exekuční návrh na vklad práva vlastnického se nekryje s exekučním titulem, jednak proto, že prý neprokázala vymáhající strana, že splnila se své strany, totiž že zaplatila nedoplatek kupní ceny zaplacením nebo složením k soudu. Neprávem.

Podle § 367 ex. řádu pokládá se, má-li dlužník podle obsahu exekučního titulu vydati prohlášení vůle, toto prohlášení za učiněné, jakmile rozsudek nabyl právní moci.

Podle pravoplatného rozsudku kr. s. v M. O. byla Marie G. uznána povinnou vystaviti žalobkyni Heleně R. kupní smlouvu, způsobilou ke vkladu vlastnictví na realitě vl. čís. 252 N. L. ve prospěch žalobkyně. Byla tedy odsouzena, aby projevila vůli prodati a odevzdati nemovitosti zapsané ve vl. 252 pozemkové knihy obce N. L. žalobkyni Heleně R. Rozsudkem tudíž zjištěno to, co

má podle § 26, odst. I. a) knih. zákona obsahovati soukromá vkladní listina. Toto prohlášení vůle pokládá se však, jakmile onen rozsudek nabyl pravomoci, za učiněné i když žalovaná nevystavila žalobkyni zmíněnou kupní smlouvu. (Srov. rozh. 238 sb. n. s.)

Podle § 350 ex. ř. vykoná se exekuce nároku, který směřuje ke zřízení knihovního práva tím, že se vykoná příslušný knihovní zápis.

Podle odst. 5. § 350 ex. ř. nahradí se prohlášení dlužníkovo, jehož jest podle předpisů obecného zákona knih. třeba k takovému zápisu, výrokem soudu, exekuci povolujícího.

Usnesením soudu, povolujícího exekuční vklad práva vlastnického pro vymáh. věřitelku, jest tedy nahrazeno prohlášení povinné strany, že s tím souhlasí, aby na nemovitosti vl. čís. 252 N. L., dosud jí připsané, bylo vloženo vlastnické právo Heleně R., jak je žádá § 32 lit. b) knih. zák. Tím jest vyvrácen první zamítací důvod rekursního soudu, podle něhož prý se exekuční návrh nekryje s exekučním titulem.

Neobstojí však ani druhý důvod.

Podle § 367, odst. 2. ex. ř. nastane právní následek, vytčený v odstavci 1. téhož paragrafu, až vymáhající věřitel vykoná vzájemné plnění, pokud na něm závisí závazek vydati prohlášení vůle.

O tom, zda jest závazek učiniti prohlášením vůle, závislým na vzájemném plnění protistrany, rozhoduje obsah a znění exekučního titulu. Podle rozsudku svrchu uvedeného byla žalovaná uznána povinnou vystaviti žalobkyni kupní smlouvu způsobilou ke vkladu vlastnictví na realitě vl. čís. 252 N. L. ve prospěch žalobkyně do čtrnácti dnů pod exekucí. Povinnost k plnění tomuto nečiní rozsudek závislým na vzájemném plnění tržové ceny 50.000 Kč, pokud se týče jejího nedoplatku 45.000 Kč. Tomu není na závadu okolnost, že rozsudeční výrok reprodukuje znění kupní smlouvy, kdež tržová cena 50.000 Kč jest udána, neboť rozhoduje pouze tenor rozsudečného výroku, který velí pouze vystaviti kupní smlouvu do 14 dnů, aniž by závazek ten činil závislým na nějakém protiplnění.

Nezávisí tedy podle exekučního titulu závazek vydati prohlášení vůle na současném vzájemném plnění tržové ceny žalobkyni a byla proto žalobkyně oprávněna domáhati se exekučně vkladu práva vlastnického na koupenou nemovitost, i když neprokázala současně splnění vzájemného závazku. Dovolací rekurs jest tedy oprávněn a bylo proto změnou usnesení rekursního soudu mu vyhověti, a obnoviti usnesení prvního soudu, kterýž bylo nutno však opravit co se vyhotovení týče. První soud povolil sice správně exekuci nuceným vkladem práva vlastnického, avšak ve vyhotoveních usnesení zaměněno slovo vklad slovem zřízení práva vlastnického, což bylo opravit, neboť knihovní zákon zná pouze vklad nebo záznam práva vlastnického, nikoliv však pouhé zřízení jeho.

Výrok o útratách dovolacího rekursu opřen jest o § 41 a 50

c. ř. s. a § 78 ex. ř., za kolky na dovolací stížnost bylo přisouditi toliko 65 Kč a 13 Kč.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 28. dubna 1932,
R. II 158/32. K. L. J.

K otázce vyloučení zastoupení advokátem ve sporech před soudy pracovními.

E. T. podala žalobu na H. B. pro Kč 1250'— s přísl. u prac. s. v P. Vzhledem k tomu, že žalovaný během sporu uplatil částku Kč 250'—, omezila žalobkyně spor na Kč 1000'— s přísl. Prac. soud pak vzhledem k ustanovení § 23 zákona č. 131/31 právní zástupce stran z jednání vyloučil, a poněvadž strany kromě svých právních zástupců advokátů roku nebyly přítomny, rok odročil a strany vyzval pod následky § 38 c. ř. s., aby se k odročenému ústnímu jednání osobně dostavily a nebo vyslaly zástupce, kteří nejsou advokáty, s tím, že podle § 23 zákona č. 131/31 jest ve sporech, u kterých předmět sporu nepřevyšuje částku Kč 1000'— zastoupení advokáty vyloučeno, že jest právní zástupce považovati za osoby k zastoupení neschopné a proto musil soud podle § 38 c. ř. s. rok odročiti a znovu ustanoviti s poukazem na následky § 38 c. ř. s.

Do tohoto usnesení podaly svými právními zástupci obě strany stížnost k rek. soudu, ke které rekursní soud stížnostem vyhověl a v odpor vzaté usnesení zrušil a soudu I. stolice uložil, aby dále ve věci po zákonu jednal.

O d ů v o d ň ě n í. Prvý soud opřel své rozhodnutí o ustanovení § 38 c. ř. s. V případě tom však podle ustanovení odst. III. téhož § je namítaný opravný prostředek vyloučen. Než po názoru soudu rekursního nelze tu dovolávati se ustanovení § 38 c. ř. s., který předpokládá, že zmocněnec za stranu k roku se dostavivší není opatřen plnou mocí, kdežto v daném případě plné moci byly přece předloženy. Důvod nepřipuštění zmocněnců stran k dalšímu jednání kotví nikoli v ustanovení civ. ř. s., nýbrž v ustanovení § 23 zák. o s. prac. A v tomto zákoně není vyslovena nepřipustnost samostatného opravného prostředku proti rozhodnutí o nepřipuštění advokátů k zastoupení stran při jednání před prac. soudem podle § 23 cit. zák. A protože podle § 36 cit. zák. usnesení pracovního soudu, pokud strany neodporují zároveň rozhodnutí o věci hlavní, lze odporovati rekurse, nutno pokládati stížnosti za přípustné.

Ve věci samé pak dlužno stížnostem přiznati oprávnění. Pro posouzení otázky, zda v tom kterém sporu strany mohou býti zastoupeny advokátem, jest rozhodný okamžik podání žaloby a převyšuje-li hodnota sporu při podání žaloby částku 1000 Kč, mohou zastupovati advokáti strany během celého procesu, i kdyby se